

Лубок

Іван Малкович

Десь на звалищі, між будьяками,
на вугіллі, що мокне роками,
янголів два:

один одному крила воскує,
один одного в очі цілує, —
дожидають Різдва.

Поруч з ними дитятко гоже,
і ніхто розпізнати не може:
хто кого береже? —

чи дитятко цих янголів, а чи
білокрилі — дитятко, що скаче —
в небо важиться вже.

На цій чорній землі — що робити
білим янголам? — вугіль дробити
чи ридати в блакить?

Кожен янгол волисть цю ж хвилину
в сад небесний віднести дитину,
але Бог не велить...

Десь, де скидано голі ялинки,
де брудні помаранчів шкуринки,
на померзлій траві

двоє янголів, з ними — дитятко,
в кулачкові затисло колядку, —
вже й по Різдві.